

Serenade to Sweden

Ellington International '94 Conference i Stockholm

Den 12:e Ellingtonkonferensen, 19 maj – 22 maj 1994

Den 17 maj 1992 åkte fyra positiva Duke Ellington intresserade personer med stor förväntan till Köpenhamn i bil. Det var med chauffören Lars Sundströms egen bil, Lennart Landström, Rolf Dahlgren, jazzjournalist och undertecknad. Målet var att delta i mötet Ellington '92 Conference i hotellet SAS Falconer Center, 28 maj – 31 maj. Till mötet kom ett 100-tal personer från flera länder i Europa inkl. ett stort antal amerikaner. Musiker och föredragshållare medverkade, bl.a. Leonard Feather (Los Angeles), Dan Morgenstern (New York), Andrew Homzy (Montreal), Clark Terry (tp), Abdullah Ibrahim (Dollar Brand), (p), Buster Cooper (tb), Svend Asmussen (vi), Jesper Thilo (ts), Rolf Ericson (tp), Arne Domnérus (as) och Bengt Hallberg (p).

Konferensen genomfördes och planerades av Arnvid Meyer och Det Danske Jazzcenter. De danska sponsorerna var bl.a. SAS, Tuborgfondet, Ben Webster Foundation, Statens Musikråd och Statens Humanistiske Forskningsråd.

Vi var ca 30 delegater från Sverige inkl. självklara Leif "Smoke Rings" Anderson, Malmö. Förutom alla föredrag av ditresta talare presenterades Danska Radions Big Band i en konsert på hotellet och första kvällen spelade Clark Terry, Arne Domnérus och Bengt Hallberg på Montmartre tillsammans med NHOP och Peter Danemo.

Det var en mycket trevligt och socialt arrangerad tillställning. Att få träffa andra Ellington intresserade personer från när och fjärran var mycket givande. Det var journalister, författare, Ellingtonfans och musiker och alla var intresserade av Duke Ellington och hans musik. Ett mycket inspirerande möte med likasinnade. På plats fanns också Benny Åslund (1920-1996). Han var den största experten i Europa och erkänd av alla. Benny bodde i Viksjö/Stockholm men hans adress var okänd genom att han använde ett boxnummer. Bennys bulletin lästes av ca 400 personer i Europa och USA. Mycket få personer hade sett och träffat Benny. När Benny kom till Köpenhamn och trädde in i lokalen på hotellet samlades speciellt alla amerikaner kring honom. De ville hälsa på Benny vars bulletin alla hade läst med intresse sedan 1979. Benny var mycket noga med att informera angående Duke Ellingtons inspelningar på ett korrekt och objektivt sätt. Orkestersättningar och vem som var solist m.m. Bennys ord blev lite av lag och alla accepterade hans uttalande. Redan 1954 skrev Benny en diskografi över Duke Ellingtons inspelningar. Troligen världens första genomarbetade diskografi. Idag ett samlarobjekt. När Benny träffade Duke 1958 och 1963 i Stockholm fick Benny följa med i turnébussen.

Under konferensen satt jag i samtal med Leif Anderson, som jag kände sedan flera år, och funderade om att göra en liknande konferens i Sverige. Jag tyckte att det var en stor positiv överraskning att få uppleva konferensen med Duke Ellington som ämne. På min fråga om något liknade kunde ske i Sverige svarade Leif "Det går inte, alldeles för mycket jobb, det klarar vi inte". "Snälla Leif, om danskarna kan göra detta så kan väl vi göra det. Ska vi lägga

det i Malmö?" "Nej, det går inte". "Då tycker jag att vi lägger det i Stockholm". Så blev det sagt men Leif var inte övertygad och mycket skeptisk.

När vår lilla grupp var tillbaka i Stockholm samlade jag i mitt hem Rolf Dahlgren, Olle Lindholm och Lennart Landström för att se hur man skulle agera för att genomföra en konferens 1994. Alla var mycket positiva till idén.

Året 1993 var redan planerat för New York, men vi behövde tid och pengar, därför planerade vi för 1994 i Stockholm. Jag berättade samtidigt för Benny Åslund att vi ville starta en konferens i Stockholm. Benny var mycket positiv.

Olle Lindholm som hade rest, sett och deltagit i flera tidigare Ellington konferenser var villig att försöka kontakta Hans Dalborg. Olle kände sedan ungdomen i Vikmanshyttan/Dalarna Hans Dalborg, som 1992 var vd för Nordbanken. Hans Dalborg var musikintresserad och Olle berättade för honom att vi ville planera en konferens med ämnet Duke Ellington. Olle frågade om inte Göran Wallén skulle kunna få träffa honom. Hans svarade med orden "Be Göran ringa till kontoret för en tidsbokning". Vi träffades hösten 1992 och Hans lovade efter 45 minuters samtal att stödja projektet. "Kom tillbaka med en budget som innehåller 20% oförutsedda utgifter", sade Hans. Eftersom budget och material saknades tog det en tid att skriva ner en realistisk budget för att kunna återvända till Hans Dalborg. Jag fick godkänt och arbetet kunde rulla vidare. Genom våra egna kontakter fick vi kontakt med jazzintresserade sponsorer. Vi förfrågade oss om möjligheten att hjälpa oss i projektet hos bl.a. vd Karl-Erik Hedlund, Wasa Försäkring, vd Håkan Kihlberg, DAFA och vd Lars Kylberg, SAAB-SCANIA. Alla var villiga att ställa upp som sponsorer. Tillsammans blev deras sponsorsumma 185.000 kronor. Flygbolaget SAS bidrog dessutom med att ge rabatt på flygbiljetterna för våra amerikanska musiker. Bl.a. Clark Terry och Louie Bellson som krävde businessklass hade sällskap med sina fruar. Dyrt! Flygrabatten betydde 50.000 kronor. Dagens Nyheter bidrog med en helsida som annons i DN, värdet på annonsen på den tiden var 180.000 kr. Detta möjliggjordes genom vd Bengt Brauns beslut. Helsidan blev sedan uppdelad i tre delar med olika datum. När vi skulle sätta in den tredje annonsen en vecka före konferensen var redan biljetterna i Konserthuset slutsålda. Bl.a. köpte datakonsultbolaget Enator-Teknik 175 stycken biljetter till Konserthuset. Annonsen riktades då mera mot Berwaldhallen, som därigenom också blev slutsåld till sista biljett. Med denna finansiering i ryggen för projektet blev det uppenbart att projektet skulle lyckas.

Under 1993 uppmärksammades det att några "amatörer" hade hyrt konserthuset och fått flera kända jazzpersonligheter, bl.a. från USA, att komma till Stockholm för att hålla föredrag om Duke Ellington och hans musik. I detta läge blev organisationer och myndigheter inom kultur och musik i Sverige intresserade av projektet. Genom olika kontaktpersoners initiativ togs flera beslut som var positiva för projektet och det blev ett stort stöd med hjälp och pengar att bygga ut projektet till en mera omfattande musikhändelse i Stockholm. Sv. Radio, STIM, Kulturrådet, Landstinget och Rikskonserter med flera organisationer knöts till projektet. Lennart Åberg ordnade så att Clark Terry och Louie Bellson genomförde "clinics". Louie var t.ex. på Münchenbryggeriet och undervisade. En extra konsert organiserades på Mosebacke med Harlem Jazz Camels och en spelning på Fasching organiserades med Louie Bellson.

Den 11-15 augusti 1993 i New York presenterades Stockholms konferensprogram inför 300 konferensdelegater på Ellington Conference '93 på hotellet Holiday Inn Crowne Plaza på Manhattan av mig och Alice Babs. Vi hälsade alla delegaterna välkomna till Stockholm. Amerikanerna visade stort intresse. Till Stockholm kom sedan året därpå över 250 delegater från 22 länder. Enbart från Amerika kom över 100 personer varav 12 personer från Kalifornien.

Medresenärer på resan 1993 från Sverige var Sveriges Radios P2 musikansvarige Lars-Göran Ulander och Lennart Åberg, Peter Lee, Ulf Lindsjö, Olle Lindholm samt Per-Olof Weilemar (numera Pettersson).

Arbetet med planeringen fortsatte med framtagning av trycksaker, anmälningar av delegater (delegatavgiften var 1.400 kronor per person, flera delegater kom med sina hustrur), hotellbokningar, försäljning av biljetter till Konserthuset och Berwaldhallen. Rikskonserter bidrog till projektet med att trycka upp ett mycket omfattande och genomarbetat program som även innehöll en CD-skiva med inspelningar från Duke Ellingtons besök 1939 i konserthuset. Kostnaden för programmet var 60.000 kronor.

Fem stycken turistbussar hyrdes av SL till en kostnad av 10.000 kr för tre olika transporttillfällen tur och retur till Stockholms stadshus, Konserthuset och Berwaldhallen under två dagar. En oerhört vänlig gest av SL eftersom pengarna endast täckte bensinkostnaden och lite till.

Under vintern hade jag flera telefonsamtal med Alice Babs i Spanien och Leif Anderson i Malmö. Ibland pågick samtalen i en timme. I ett samtal nämnde Leif utan anledning "jag hade fel angående en konferens i Sverige, det ser ju ut att bli en succé". Ett erkännande som värmdde!

Under tiden som projektet sedan 1992 hade rullat på hade vi utökat arbetsgruppen för att klara av olika arbetsuppgifter, som PR, juridik, sponsorer, engagemang av musiker m.m. Scandic Crown Hotel vid Slussen (numera heter hotellet Hilton Stockholm Slussen Hotel) valdes som konferenscentrum. Konferenslokalen hade all teknik vi behövde och plats för 300 personer och våra delegater kunde reservera rum med en given konferensrabatt.

Arbetsgruppen bestod av följande personer:

Göran Wallén	ordförande, sponsoransvarig, kontaktman för delegater
Lennart Andersson	reklam och externa PR-kontakter
Rolf Dahlgren	branschkontakter
Bo Haufman	sekreterare, och allt i allo angående protokoll och dokument
Lennart Landström	allmänna frågor
Alf Lavér	kontakt angående hotellfrågor, reserverade plats för alla delegater på Scandic Crown Hotel.
Peter Lee	juridiskt ansvarig, trycksaker
Olle Lindholm	transport och konferensprogrammet
Ulf Lindsjö	medverkade i planeringen av musikprogrammet
Monica Lövdahl	kassör och allt i allo beträffande ekonomin inkl. bokslut.
Per-Olof Weilemar	hotellfrågor, bankkontakter

Lennart Åberg musikansvarig inkl. orkesterledare

Stor hjälp hade arbetsgruppen av Åke Edfeldt i rollen som Toastmaster under 3 dagar och Carl Gunnar Jansson samt Lars Westin och Jan Bruér från Jazzriksförbundet.

Tidigt i projektet blev Alice Babs och Leif Anderson kontaktade och de ville båda gärna medverka som konferencierer.

Projektets och DESS logo-typ designades av författaren och illustratören Olle Snismarck.

Under tiden från 1992, till våren 1994 fullföljdes projektet och det blev en mycket väl genomförd konferens i maj 1994. Arbetsgruppen genomförde 31 protokollförda möten. I programmet medverkade 22 föredragshållare under tre dagar enligt följande dagsschema:

Program fredag 20 maj

Alice Babs och Göran Wallén	Öppnar konferensen
Alice Babs, Rolf Dahlgren	Samtalade om Ellingtons besök 1939
Bertil Lyttkens	
Sjef Hoefsmit, Holland (affärsman)	videopresentation av Ellingtonvänner
Benny Åslund	talade om sin forskning och sin diskografi om Duke.

Lunch/buffé i Stockholms Stadshus, transport fram och tillbaka med buss.

Alexandre Rado, Paris (affärsman)	talade om Cat Anderson
Nils Lindberg	talade om sin koppling till Duke och folkmusiken.
Theodor R. Hudson, Washington (professor)	talade om Dukes barndom
Richard Wang, Chicago	Beggar´s Opera to Beggar´s Holiday, 1994

Program lördag 21 maj

Klaus Stratemann, Tyskland (tandläkare, filmforskare)	videofilm förevisning
Phil "Dean of New York" Schaap, N.Y.	journalist om sitt förhållande till Duke
Ken Rattenbury, London (författare, musikforskare)	transkription analys
Jan Bruér	Duke Ellington i Sverige 1939-1973
John Lewis, (MJQ), New York	erfarenheter från Blantonåren med Ellingtons orkester.
Austin Lawrence, New York (författare)	talade om Bubber Miley
Andrew Homzy, Montreal Musikforskare, orkesterledare)	musikalisk teknisk manuskriptgenomgång
Erik Kjellberg	observationer kring Dukes pianospel

Program söndag 22 maj

Ove Hahn, Gröna Lund	talade om Dukes besök på Gröna Lund 1963
Alice Babs och Nils Lindberg	talade om sitt samarbete med Duke.
Walter van de Leur, Holland (musikforskare)	Duke och Billy Strayhorns samarbete under åren 1939-42

John Edward Hasse, Washington
(musikhistoriker, musikansvarig
hos Smithsonian Institution)
Patricia Willard, Washington
(PR-ansvarig, sekreterare under
åren 1949-1974 hos Duke Ellington)

Ellington i Europa och Sverige

A Drum is a Woman, från 1956-57.

Klaus Stratemann visade en svartvit videofilm A Drum Is a Woman, därefter följde en paneldiskussion om inspelningen eftersom flera av panelens medverkande hade medverkat. Det var Willie Cook, Clark Terry, Louie Bellson, Joya Sherrill och Jimmy Woode.

Anm: Frågan om Louie Bellsons närvaro vid inspelningen diskuterades. Själv kom han inte ihåg om han var med.

Joya Sherrill, vokalist, New York
Morris Hodara, New York
(privatperson)

talade om My People och om sitt arbete med Duke paneldiskussion om Duke Ellington

Dr. Gregory Morris, Pittsburgh
Ansvarig Billy Strayhorn Foundation
Alice Babs och Göran Wallén

hälsade alla välkomna till Ellington '95 i
Pittsburgh, Billys hemstad.
Avslutade konferensen

Alla föredragshållare och delegater var på olika sätt engagerade i Duke Ellington och hans musik, som musikforskare, musiker, skivsamlare, Ellingtonbeundrare eller personliga vänner. Bo Haufman har i efterhand publicerat utskrifter av ett antal av delegaternas presentationer.

Lunch i Stadshuset

Till lunchen den 20 maj transporterades nästan 300 delegater till Stockholms stadshus med buss av SL. När delegaterna steg ur bussarna överraskades de av att SLs orkester med nästan 50 musiker spelade Ellingtonmelodier. Inne på borggården hälsades sedan delegaterna välkomna till Stockholm av kulturansvariga Tjia Torpe, som ersatte kulturrådet Anna Lindh, som väntade barn. Vid buffén som Stadshuset hade arrangerat och bekostat i Gyllene Salen hälsades alla välkommen till Stadshuset av Ingemar Ingevik, kommunnämndens ordförande. Under tiden som delegaterna beundrade lokalen i samband buffén reste sig plötsligt Alice Babs och amerikanen Kenny Burrell (gitarr) helt oväntat utanför programmet upp i ett hörn av lokalen och framförde ett eget duoprogram. Stor succé!

Kenny Burrell hade ringt några dagar före konferensen. Han hade hört i USA att det var en intressant Ellingtonkonferens i Stockholm och han ville komma från London, utan ersättning, och medverka i konferensen. Tyvärr var musiken redan planerad och klar och det fanns ingen plats för Kenny i programmet. Framträdandet i Stadshuset blev dock mycket lyckat. Besöket i Stadshuset var en mycket stor överraskning för alla delegaterna, inte minst för de amerikanska gästerna.

Konsert i Konserthuset

På kvällen den 20 maj blev Konserthuset fullsatt inkl. körlåktaren med delegater och publik. Kvällen började med att Alice Babs presenterade pianisterna John Lewis (från MJQ) och Davor Kajfés, Nacka. De framträdde dels med flera solonummer och dessutom som dubbelpianister. Davor Kajfés framförde en lysande version av Billy Strayhorns *Lush Life*.

Efter paus presenterade Leif Anderson en för kvällen sammansatt orkester som innehöll sex medlemmar ur Duke Ellingtons orkester från 50-talet samt Rolf Ericson och Alice Babs som under Dukes sista år medverkade i hans orkester. Orkestern framförde Ellingtons musik under ca fyra timmar under ledning av Lennart Åberg.

Orkestern bestod av följande musiker:

Trumpet: Rolf Ericson, Willie Cook, Clark Terry, Hans Dyvik, Fredrik Norén
Saxar: Arne Domnérus, Dave Castle, Lennart Åberg, Krister Andersson, Erik Nilsson
Trombon: Bertil Strandberg, Ulf Johansson Werre, Mikael Råberg, Anders Wiborg
Piano: Nils Lindberg, bas: Jimmy Woode, trummor: Louie Bellson, vokalist: Joya Sherrill
Konferencier: Alice Babs och Leif Anderson.

I ett inledande nummer med orkestern sjöng Alice Babs *I en röd liten stuga* i originalarrangemang från 1939 av Duke Ellington. Enligt uppgift skrev Duke arrangemanget under sin tågresan genom Sverige. Arne Domnérus framförde också en lysande version av *Blood Count*.

Konserterna var en fullträff och publiken ville inte gå hem. Men kl. 23.30 avslutades konserten med Louie Bellson i högform i kompositionen *Intimacy of the Blues*.

Utanför konserthuset stod fem turistbussar från SL på Hötorget och väntade på att transportera konferensdeltagarna tillbaka till Scandic Crown Hotel.

Konsert i Berwaldhallen, "A Tribut to Duke"

Kvällsprogrammet den 21 maj var en konsert i Berwaldhallen. Arrangemanget anordnades av Sveriges Radio P2 Musik. Sex kompositörer fick i beställning att skriva nytt material med inriktning att hylla Duke Ellington. Uruppförandet skulle vara den 21 maj i Berwaldhallen. Fyra av verken finansierades av Sveriges Radio P 2 Musik och två verk finansierades av Svenska Rikskonserter. Kompositörerna var Mikael Råberg, Georg Riedel, Bengt Hallberg, Bengt-Arne Wallin, Nils Lindberg och Bosse Broberg.

Intresset för konferensen var så stort att när biljetterna till Konserthuset var slutsålda så rekommenderade damerna i biljettkassan på Konserthuset nya biljettköpare att fråga Berwaldhallen om det fanns biljetter att köpa till deras konsert. Även Berwaldhallen blev utsåld till sista plats med publik och konferensdelegater.

Orkestern bestod av följande musiker i Radiojazzgruppen under ledning av Lennart Åberg.

Trumpet: Jan Kohlin, Hans Dyvik, Peter Asplund, Jan Allan
Trombon: Bertil Strandberg, Ulf Johansson Werre, Mikael Råberg, Anders Wiborg
Saxar: Johan Hörlén, Hans Åkesson, Lennart Åberg, Krister Andersson, Erik Nilsson
Piano: Esbjörn Svensson, bas: Dan Berglund, trummor: Egil Johansen
Slagverk: Magnus Persson, altviolin: Björn Sjögren

Gästsolist i Bengt-Arne Wallins komposition *One of a Kind* var Clark Terry, som spelade både trumpet och flygelhorn, ibland samtidigt. Clark framförde i sitt nummer även sitt eget vokala inslag av *Mumbles* till publikens stora förtjusning.

Konserten blev inspelad och en dubbel-CD fanns senare att köpa under namnet "A Swedish Tribute to Duke" på märket Phono Suecia PSCD 84.

Efter konserten stod åter fem bussar från SL och väntade för transport av delegaterna till hotellet vid Slussen.

Sista dagen avslutades med en kvällsmiddag i hotellet. Styrelsens medlemmar fördelades och fick ansvaret att vara värdar vid varsitt bord av delegater och musiker. Efter maten blev det dans till Kustbandet. Austin Lawrence, som på 40-talet rest med Louis Russells orkester i deras turnébuss, kom fram till mikrofonen och sjöng *Call of the Freaks* med Kustbandet.

Under middagen uttryckte filmexperten Klaus Stratemann från Tyskland sin positiva syn på konferensen med orden "en extraordinär konferens". Jack Towers från Washington, den världsberömda ljudteknikern, som bl.a. spelade in Dukes "Fargo konserten" 1940, frågade mig "vad gör du i morgon?", svaret blev "jag vet inte, inget möte är planerat".

Konferensen blev mycket omskriven i svensk press från Skåne till Sundsvall. Den blev mycket lyckad och all teknik fungerade perfekt på hotellet med alla föredrag. Idag med distans till konferensen säger fortfarande många att 1994 års Ellingtonkonferens kanske den bäst organiserade av alla.

Många delegater passade på att turista i Sverige och även i Finland. Totalt reserverade delegaterna 550 hotellnätter på Scandic Crown Hotel under en vecka. Allt fungerade väl på hotellet och delegaternas blev förtjusta att höra musik av Johnny Hodges i hotellets hissar. Vid avslutet i konferenssalen hyllades hotellets tekniker med CD-skivor och applåder av publiken.

Alla musiker bodde inte på hotellet. John Lewis bodde i Nacka hos sin svåger Davor Kajfés och de repeterade inför sitt framträdande under en vecka i hemmet. Jimmy Woode bodde hos sin svenska dotter Anne nära Medborgarplatsen.

Kort tid efter konferensen bjöds projektets medlemmar med fruar på en gemensam middag på Castle Hotel (totalt 22 personer) som tack för allt arbete som hade gjorts under nästan två år. Den då unga och okände musikern Esbjörn Svensson med trio, medverkade med Ellingtonmelodier. Esbjörn blev senare ett stort namn internationellt med sin trio.

När vår kassör Monica Lövdahl efter sommaren hade sammanställt bokföringen från konferensen kunde ett möte planeras och hon kunde ge en rapport om projektets ekonomi. Resultatet gav ett överskott på nästan 300.000 kr. Detta gav oss en grund till att fortsätta som förening. Vår dåvarande chefsrevisor Lars Glenngård från Ernst & Young gav oss rekommendationer hur fortsättningsvis budgeten skulle struktureras i en idéell förening.

Kallelse till ett årsmöte den 22 maj 1994 skickades till delegater från Ellingtonkonferensen (ca 50 personer). Mötet hölls på Castle Hotel. Föreningen hade namnet The Duke Ellington Swedish Society, men namnet ändrades senare till Duke Ellington Society of Sweden. Genom konferensen uppmärksammades det stora intresse som fanns i Sverige för Duke Ellington och

hans musik. Flera personer kom att träffades för första gång i ett ämne som var angeläget och intressant. Många medlemmar är än idag medlem i föreningen.

Föreningens styrelse kom att bestå av följande medlemmar för år 1994-1995.

Göran Wallén	ordförande
Alf Lavér	vice ordförande
Bo Haufman	sekreterare
Monica Lövdahl	kassör
Olle Lindholm	ledamot
Lennart Landström	ledamot
Peter Lee	ledamot
Rolf Dahlgren	ledamot

Under sena hösten 1994 publicerades ett nummer av föreningens Bulletin. Därefter blev det fyra nummer per år.

Detta blev början till föreningen Duke Ellington Society of Sweden, som ännu efter 23 år fortfarande är aktiv med ett medlemsantal som hela tiden har varit mellan 220 -270 medlemmar.

Vi måste tacka alla som bidrog med sponsring: Nordbanken (numera Nordea), DAFA, Wasa Försäkring, SAAB-SCANIA, Dagens Nyheter, SAS med flygtransporter, SL med bussar, Svenska Rikskonserter med program, STIM med arvode till kompositörerna, Stadshuset för en underbar buffé samt inte minst den arbetsgrupp som arbetat i två år utan arvode eller kostnadsersättning.

Följande organisationer gav sitt stöd till projekter: Sveriges Radio P2 Musik, Statens Kulturråd, Kultur Stockholm, Svenska Jazzriksförbundet, Kungliga Musikaliska Akademien, Konstnärsnämnden, Svenska Institutet, Stockholms Läns landsting samt Enator-Teknik.

Utän denna hjälp hade konferensen icke varit möjlig. Både publik och delegater upplevde en mycket uppskattad konferens med och om Duke Ellingtons musik som sent kommer att glömmas.

Göran Wallén, februari 2017